

Planeta hoînarilor

Cuprins

Cuvânt înainte	2
Omagiu minunatei planete albastre	3
Elena Silion	3
O altă lume.....	3
Pârvu Alina	3
O întâmplare hazlie.....	5
Codrin Lupaşcu.....	5
O călătorie într-o ţară vecină sudului României - Bulgaria	7
Elisa Ambrosie.....	7
Departate de Romania	7
Zorana	7
Amintiri şi experienţe nemaipomenite în Anglia	9
Francesca Mitrofan	9
Piruetele unui gând călător.....	10
Tony Romano	10
Călătorie imaginară în jurul lumii.....	11
Raluca Oniţă.....	11
Rebus.....	12
Elissa Ambrosie	12
Redacţia	12

Colegiul "Richard Wurmbrand", Iași

Cuvânt înainte

Noi, elevii clasei a VII-a, am avut șansa extraordinară să călătorim în multe țări ale bătrânului nostru continent. Unii au ajuns chiar și pe continentul american ! ☺

Suntem nerăbdători să vă împărtășim impresii, fiind conștienți că "adevărata călătorie a cunoașterii nu constă în căutarea de noi ținuturi, ci în a avea ochii noi." (Marcel Proust)

Ne-am îmbogățit sufletul și mintea cu experiențe deosebite, care ne-au dezvăluit faptul că "pericolul atrage oamenii spre necunoscut, iar necunoscutul spre noi descoperiri." (N. Stănescu).

Adolescența e un tărâm al provocărilor și noi suntem gata să le acceptăm pentru că, așa cum spune Dostoievski, "a trăi este o adevărată aventură". Cu toate că în călătoriile noastre am avut parte de întâmplări amuzante sau ieșite din comun, suntem conștienți că "împrejurările nu reprezintă mare lucru, totul este caracterul." (Benjamin Constant).

*Clasa a VII-a
Colegiul "Richard Wurmbrand", Iași*

Planeta hoînarilor

Omagiu minunatei planete albastre

Elena Silion

Privind în urmă, mi-am dat seama cât de specială poate fi această mică pată din Universul nemărginit, cât de multe enigme ascunde această lume... în care și eu trăiesc!

Pornind de la râurile reci și cristaline ale munților bătrâni, de la mările azurii în al căror adânc își duc viața ființe atât de uimitoare, de la insulele tropicale locuite de papagali colorați și tot felul de alte viețuitoare, până la polii presărați cu mantaua albă a gerului, până la piscurile aproape de neatins a munților plini de grandoare, mi-am dat seama că această

“mărginire” a Planetei este de fapt infinită.

E uimitor cât de multe lucruri putem privi și, probabil, nimeni nu poate reda perfect, într-o descriere științifică ori literară minunile unei lumi în care absolut fiecare colțisor are tâlcul și frumusețea lui.

Cu siguranță, călătoriile în jurul planetei, în mijlocul oamenilor și al naturii trebuie să reprezinte principalul obiectiv al vieții, căci trăirea nu e decât o aventură!

O altă lume

Pârvu Alina

Era o zi frumoasă de vară. M-am hotărât să mă plimb prin Copou. Am ajuns în parc și, în timp ce mă plimbam, m-am împiedicat de rădăcina unui copac. Când am căzut, m-am lovit destul de tare la cap și am rămas întinsă pe jos, inconștientă.

Într-un final, m-am trezit. Când am deschis ochii, privirea îmi era încețoșată, dar, după un timp am început să văd totul foarte clar. Mare mi-a fost mirarea când am văzut că nu mai eram în Copou. De fapt, nu eram nici măcar în Iași! În loc de clădiri imense, alei care mai de care mai frumoase și garduri vii cu modele minunate, vedeam copaci uriași și diferiți față de cei pe care i-am mai văzut cu ochii mei sau în atlase. Vedeam curcubeie formate din flori gigantice și multe alte lucruri nemaivăzute. Totuși, nu am zărit nici un om sau animal.

Stând și încercând să descopăr unde mă aflu, de departe am văzut un omuleț cam de statura mea, care semăna cu un spiriduș. Era îmbrăcat foarte ciudat. Avea o rochiță făcută din scoarță de copac cu o bluziță din sticlă pe deasupra, o pereche de papucei din plastic, o căciulă

Colegiul "Richard Wurmbrand", Iasi

din lut ars, un fular dintr-o tulpină ciudată și niște mănuși din cauciuc. M-am mirat văzându-l îmbrăcat așa de gros, fiindcă eu muream de cald, deși aveam numai un tricou, pantaloni scurți și șlapi în picioare. S-a apropiat de mine și m-a salutat:

–Bine ai venit în Țara Spiridușilor Deștepți! Eu sunt împăratul spiridușilor și mă numesc Garofița Albastră. Tu cum te numești?

– Eu mă numesc Alina și sunt din România. Știi unde se află țara mea? I-am întrebat eu, crezând că visez.

–Îmi pare rău, nu am auzit până acum de țara ta. Știu că există doar Țara Spiridușilor Fără Minte, Țara Spiridușilor Binedispuși, Țara Spiridușilor Nemulțumiți și Țara Spiridușilor Vicleni. În țara noastră, există o fântână numită Fântâna Înțelepciunii, iar spiridușii vicleni vor să-i afle secretul ca să aibă și ei una. Stai puțin! Nu cumva ești un spiriduș viclean?

–Nu! Eu nici măcar nu am auzit despre aceste țări! Cum aş putea să fiu unul dintre ei?

–Mă bucur că în sfârșit avem un musafir de încredere în țara noastră! Haide! Vino să-ți arăt țara!

–Cu mare plăcere!

Pe drum, m-a întrebat tot felul de lucruri cum ar fi: unde se află România, dacă e mare, ce fel de oameni sunt acolo, cu ce se îmbracă, și multe altele. Mergând așa, am ajuns la țărmul unei mări. Garofița Albastră a spus ceva care semăna cu o parolă, iar din apă a ieșit o insulă. Spiridușul a mai șoptit câteva cuvinte și apa s-a dat la o parte, formându-se o cărare până la insuliță. După ce am trecut, marea a acoperit cărarea și insula s-a acoperit cu o cupolă magică, după care s-a scufundat în ocean.

Mai târziu, am ajuns într-un oraș. Toate lucrurile erau diferite. Casele erau făcute din monitoare, tastaturi, mouse-uri, boxe, televizoare, telefoane și tot felul de lucruri din acestea. Mare mi-a fost mirarea, când am văzut că, în loc de soare, era un aragaz, în loc de nori erau mașini de spălat, în loc de petale, florile aveau cuptoare cu microunde, în loc de frunze, copacii aveau laptop-uri și așa mai departe. Spre uimirea mea, toți locuitorii acelei țări erau îmbrăcați ca și Garofița Albastră.

–De ce vă îmbrăcați așa de gros? I-am întrebat eu.

–Pentru că aici plouă din cinci în cinci minute, mi-a răspuns.

Chiar atunci a început o ploaie abundentă din „norii” acelei insule, ne-am adăpostit sub tastatura care servea drept acoperiș unei case. După cinci secunde, ploaia s-a oprit.

După ce am mai mers puțin, am dat peste mii de spiriduși care lucrau de zor la calculatoare care mai de care mai performante. Bineînțeles că, în școli, profesorii îi învățau pe elevi ce trebuie să facă la calculator. Ei nu aveau nevoie să învețe matematică, geografie și alte obiecte pentru că, bând din Fântâna Înțelepciunii, aveau deja toate cunoștințele despre aceste obiecte. Am observat cu uimire că acele ființe nu mâncau nimic, chiar dacă orice organism viu are nevoie de mâncare.

Planeta hoînarilor

Într-un final, am ajuns în mijlocul oraşului unde se afla acea fântână atât de importantă pentru spiriduşi.

–Iată că am ajuns! a zis cu mândrie Garofiţa Albastră. Fântâna înţelepciunii!

Acest monument nu semăna cu o fântână de la ţară, aşa cum mă aşteptam, ci mai degrabă cu o fântână arteziană. Era făcută din aur curat, cu modele din argint. Era o adevărată bijuterie!

–Şi voi ziceţi că această fântână te face înţelept? am întrebat eu, oarecum nesigură.

–Sigur că da! mi-a răspuns spiriduşul. Bea şi convinge-te singură! Poftim o cană!

–Bine! Dacă spui tu... am răspuns eu.

Am luat cana din mâna spiriduşului şi m-am aplecat să beau din apa magică. În momentul în care am atins apa cu acea cană, am alunecat în apă. Fiindcă fântâna era adâncă şi eu nu ştiam să înot, nu am putut să reveni.

–Alina, eşti bine? Alina! Alina! Ma auzi? striga Garofiţa albastră.

În curând mi-am pierdut cunoştinţa.

După un timp, mi-am revenit şi am auzit un glas cunoscut.

– Alina, eşti bine? Alina! Alina! Ma auzi? striga acel glas.

Era glasul mamei! Am deschis ochii şi am văzut că eram pe pat, în camera mea, iar părinţii mei stăteau la căpătâiul meu.

–Slavă Domnului, ţi-ai revenit! a spus ea cu lacrimi în ochi.

–Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

–E o poveste lungă, mi-a răspuns mama. Ți-o voi povesti mâine când te vei simţi mai bine!

De atunci, nu am mai ajuns în Țara Spiriduşilor Deştepţi, dar toată viaţa mea am încercat să descopăr de ce am căzut în fântână şi, mai ales, cum am ajuns înapoi în lumea mea!

O întâmplare hazlie

Codrin Lupaşcu

Aşteptam cu nerăbdare vacanţa de vară. Părinţii îmi promisese o excursie în Franţa. Eram convins că tot ceea ce ştiam din cărţi şi de la televizor despre această ţară voi descoperi că este adevărat. Făcusem chiar un traseu cu obiectivele turistice pe care aş fi voit să le vizitez în Paris, iar mama a mai adăugat câteva.

Ziua mult aşteptată a sosit. Bagajele au fost făcute cu doua zile înainte, iar valiza cea nouă, neagră, trona în holul apartamentului. Era mândria familiei şi fusese recent cumpărată, tocmai pentru această ocazie. Avionul pleca la ora prânzului, aşa că am pornit cu maşina spre aeroport. Prin mulţimea de oameni, tata l-a zărit pe un prieten de al său din facultate. Împreună cu soţia şi fiul lor de şase - şapte ani, aceştia plecau într-o excursie în Italia.

Colegiul "Richard Wurmbrand", Iasi

Deodată, privirile noastre au fost atrase de valiza prietenilor, care era identică cu a noastră.

-Poate pătim ca în filmele comice și inversăm valizele, a spus tatăl meu.

-Ar fi cumplit, i-a răspuns prietenul sau. Ce facem cu hainele? Cum ai arăta tu, într-o cămașă mărimea cincizeci cu model floral și foarte largă?

-Nici nu vreau să mă gândesc. Știi că prefer cămășile simple, iar ca mărime ... de la patruzecișisase la cincizeci este prea mult.

Mama și doamna Silvia (soția prietenului tatălui) au pufnit în ras. Doamna Silvia era o persoană înaltă și corpulentă care făcuse canotaj, în timp ce mama părea o adolescentă pe lângă ea. Cele doua familii au depanat apoi amintiri din timpul studenției, în timp ce eu și fiul lor stăteam pe o bancă. La un moment dat, acesta a început să tragă valiza familiei lui care, datorită roților, putea fi manevrată. Eu, care fusesem atent până atunci la tot ceea ce făcea, l-am scăpat un moment din ochi, întorcându-mi capul după o față foarte frumoasă. Mă uimise prin mersul ei ușor (parcă plutea) și prin zâmbetul ștrengăresc cu care mă privise. Conversația celor mari a fost întreruptă de anunțul prin care eram invitați să ne imbarcăm. Ne-am luat rămas bun și, fiecare cu bagajele lui, s-a îndreptat spre un alt loc.

Călătoria a durat câteva ore, timp în care mi-am reamintit chipul fetei din aeroport. Ce păcat că nu o voi mai vedea! Ajunși deasupra Parisului am admirat de la înălțime turnul Eiffel și Sena, visând la excursia cu vaporețul pe care o aveam în plan chiar pentru prima seară.

Soarele plăcut și agitația orașului ne-au însoțit până la hotel. Totul părea să fie minunat. Uitasem și de oboseala zilei și desfaceam bagajele. Dar, surpriza: valiza noastră, mare și neagră, în care se aflau cele mai multe haine, nu era a noastră, ci ... a lor. După o clipă de soc, am izbucnit în râs.

-Ce spuneai despre filmele comice cu Stan și Bran? s-a auzit râsul mamei, care abia se putea stăpâni.

-Nu pot să cred, nu pot ..., nu pot ..., se învârtea tata în jurul valizei buclucașe, uitându-se uimit la pantalonii scurți și bluzele înflorate ale prietenului său. Cum să port eu așa ceva?

-Calmează-te și gândește-te ce crede și ce face el acum, când se uită la lucrurile noastre cu doua - trei măsurile mai mici decât ale lor. Au izbucnit toți în hohote.

Telefonul a pus capăt acestei situații. Tanti Silvia abia abținându-se din râs, ne anunța, din Italia, că au deschis și ei valiza și au constatat același lucru. Cine era vinovatul? Cel mic, George, care, fără să-și dea seama, schimbase locul valizelor, iar acum se juca cu paletele de tenis ale tatălui meu.

-Ne întâlnim în București, ne anunța tanti Silvia și ... schimbăm valizele. Noroc că ne întoarcem în aceeași zi. Până atunci, ce să vă doresc ... spor la cumpărături. Sper să găsiți ceva reduceri și să nu vă stricați vacanța pentru atâta lucru.

-Nici o grijă, și-a răspuns mama. Abia vom învăța să ne adaptăm unei situații noi. Nu merita să renunțăm la Paris pentru niște haine.

Planeta hoînarilor

A doua zi, la prima oră, eram cu toții într-un magazin. Spre surprinderea mea, nici mama și nici tata nu și-au cumpărat prea multe. Spuneau că așa este mai romantic și situația le amintește de anii tinereții și de studenție. Nu prea am înțeles eu ce vroiau să spună, dar nu era timp pentru explicații. Ne aștepta Parisul!

O călătorie într-o țară vecină sudului României - Bulgaria

Elisa Ambrosie

În vacanța de vară a anului 2008, am fost împreună cu familia mea, în Bulgaria, țara vecină din sudul României.

Drumul până acolo a fost lung și obositor, dar, când am ajuns în stațiunea în care urma să fim cazați, am rămas uimiți de privelistea minunată a mării. Vreo două ore am stat „pe drumuri”, până ce am gasit hotelul, dar a meritat, pentru ca așa am putut admira mai mult împrejurările.

Aveam o priveliște deosebită, mai ales dimineața când se putea vedea răsăritul soarelui care încerca să se ascundă după marea albastră. Plaja de lângă mare era deosebită: avea un nisip fin, pe care erau fel de fel de umbreluțe de diferite culori, așezate în șiruri. Ceea ce m-a impresionat cel mai mult pe plajă a fost liniștea desăvârșită, fără muzică. Puteai sta relaxat, ascultând doar marea. De asemenea, eram impresionată de oamenii de acolo, care știau să

pastreze curățenia. Apa era atât de curată încât puteai să vezi fundul mării.

Iar în orașul pe care l-am vizitat, cetățenii știau cum să-și respecte țara - erau foarte respectuoși și ordonați.

Cam atât despre călătoria în vecinătatea României...

Departe de Romania

Zorana

Mă îndreptam spre bibliotecă. Aveam nevoie de o carte pentru una din temele pentru acasă, în care să fie vorba despre regi, prințese etc. Mă plimbam printre rafturile imense și pline de cărți care aveau ca tema tot ceea ce-ți trecea prin minte, mai puțin ceea ce aveam eu nevoie în momentul acela.

În continua mea căutare, privirea mi s-a oprit asupra unei cărți care mi s-a părut destul de bizară. O iau de pe raft și o privesc atent. Se intitula "Cartea a 1000 de vise". În locul unde trebuia să fie scris numele autorului, am citit "Toți cei care au deschis-o". Iar ca un mic

Colegiul "Richard Wurmbrand", Iași

subtitlu, era scrisă fraza: "Ai grijă ce-ți dorești, că se poate împlini! ".

-Ei bine, îmi doresc să găesc informațiile de care am nevoie cât mai repede. M-am săturat să caut printre sute de cărți ! am spus eu.

Dintr-odată, un nor roșu de fum m-a învăluit. În următoarea secundă, simt cum cartea îmi zboară ușor din mână. Fără să deschid ochii ascult ... "de ce e așa de gălăgie?! Într-o bibliotecă ar trebui să fie liniște!"

Deschid ochii încet și privesc în jurul meu. Erau sute de persoane așezate în jurul unor mese foarte lungi. În dreapta mea stătea, ca și mine, pe scaun, numai ca într-unul mai mare și mai arătos, un rege. Era îmbrăcat în niște haine lungi cu modele făcute cu nenumărate pietre care străluceau. Iar pe cap avea o coroană mare cu o piatră strălucitoare în mijloc. Am rămas înmărmurită. Unde mă aflam? Oare visam? Dar nu îmi aminteam să mă fi culcat. M-am uitat

încă o dată în jurul meu iar, de data asta, am zărit un afiș uriaș pe care scria: "England is the country we serve". Oare să fie adevărat? Chiar mă aflam în Anglia?

Dintr-odata, regele s-a întors spre mine și mi-a poruncit:

-Ar fi timpul să mergi în camera ta și să te pregătești de nuntă!

Despre ce vorbea oare? Regele s-a ridicat de pe tron și a spus oamenilor din jurul meselor:

- În curând nunta va avea loc iar războiul se va sfârși.

Toți au aplaudat și s-au bucurat. Două femei au venit și s-au oferit să mă conducă în camera mea. În acele secunde, am realizat că acea carte de la bibliotecă m-a trimis în timp , în Anglia, din cauza dorinței mele. Tot ce mi-am dorit atunci am rostit dorința a fost să știu cum era la nunta regilor de demult. Iar acum se părea că avem să particip la un asemenea eveniment și era chiar nunta mea!

Am cautat cu privirea cartea care îmi provocase atâtea necazuri și, într-un sfârșit, am găsit-o. Era într-unul din colțurile uriașei săli. Mă pregăteam să mă duc după ea, dar, mi-am dat seama ca aș fi creat suspiciuni dacă m-aș fi apucat să alerg prin sala aceea. Toate privirile ar fi fost ațintite asupra mea. Așa că am rugat-o pe una dintre femeile care veniseră să mă conducă spre lăcașul meu, să mi-o aducă. Aceasta mi-a îndeplinit rugămintea.

Ajunsa în cameră, am deschis cartea și am găsit un paragraf care spunea că, pentru a mă întoarce de unde am venit, trebuia mai întâi să aflu cum este la nunta unui rege, adică să îmi îndeplinesc dorința. Asta însemnă că trebuia să particip la nuntă sau să aflu de la cineva amănunțele unei nunți regale.

Am ieșit din camera mea și am urmărit indicatoarele care duceau spre grădina palatului în care mă aflam. În drumul meu, am avut timp să mă gândesc la unele lucruri . Acum mă aflam în Anglia, departe de România. Dar nu aveam timp să profit de această vizită neașteptată.

Planeta hoînarilor

În grădina minunată și plină de copaci cu diferite forme, flori și alte plante am dat de un grădinar care mi-a dat informațiile de care aveam nevoie.

Dupa ce am aflat cum decurge o nuntă regească m-am întors în cameră, am luat cartea în mână și mi-am dorit să ajung din nou acasa.

Toată aceasta încurcătură a avut o soluție simplă, nu-i așa? Asta am descoperit eu, după ce am ajuns înapoi în biblioteca de unde a pornit întreaga aventură. Scăpasem de tot ce ar fi putut fi considerat periculos în această neașteptată vizită în Anglia, și acum aveam și informațiile necesare pentru temă.

Amintiri și experiențe nemaipomenite în Anglia

Francesca Mitrofan

Școala e grea, cu toții știm, dar când vine vacanța... Cine nu e bucuros? Eu sunt fericită când vine vara, deoarece plec să văd minunățiile altei țări, descoperind o lume URIAȘĂ! Călătoria spre Anglia (unde mă duc de obicei, în vacanță, cu familia) durează vreo 3 zile cu mașina sau aproximativ 3 ore dacă mergi cu avionul. Drumul până acolo nu prea contează ci, lucrurile pe care le vei vedea la sosire! Londra este capitala Angliei, fiind cea mai populată și cea mai aglomerată capitală a Europei și, în plus, cea mai frumoasă dintre orașele englezești. Acolo poți vedea foarte multe muzee, monumente istorice, restaurante, parcuri și magazine. Oriunde ai merge în Londra, poți vedea mici chioșcuri cu suvenire drăguțe ce așteaptă a fi împărțite prietenilor tăi de-acasa. Unele sunt scumpe, dar merită să-ți cumperi și ție câteva.

Tot în capitală se găsește fluviul Tamisa destul de mare peste care trec multe poduri (3 sunt foarte renumite). În Anglia sunt oameni cumsecade. Dacă știi să te porți, vei găsi cu siguranță ceva deosebit în fiecare. Nu contează unde sau de unde ești, toată lumea are darul să te facă să te simți bine.

În Anglia, veți crede că sunt mulți turiști, dar nu e așa. Cei mai mulți sunt arabi și musulmani ce stau acolo de ani întregi. Nu trebuie să-i judeci. Mie mi s-a spus că din Anglia pleacă tot mai mulți englezi și vin tot mai mulți străini. Să sperăm că această țară nu își va pierde farmecul chiar dacă vor rămâne doar câțiva englezi.

În Anglia, vei găsi mâncarea lor tradițională nemaipomenit de gustoasă! Cele mai multe englezoaice au acest talent de a găti minunat. Mai ales bunicile și doamnele mai în vârstă. Rețetele lor sunt foarte bune și-ți lasă gura apă. Mâncarea englezească tradițională este carne de vită, foarte subțire tăiată, cu legume fierte (conopidă, mazăre, morcovi, brocoli), o pâine specială, făcută doar de ei, cartofi tăiați în sferturi și apoi prăjiți puțin, puși la cuptor și să nu uităm de acel sos "gravy" care se pune pe deasupra. Dacă vă duceți în Anglia, învățați să fiți răbdători! Foarte răbdători! Acolo, oamenii nu sunt fac crize în legătură cu timpul pierdut și știu să se respecte unii pe alții. Capitala este foarte aglomerată deoarece, ca și tine, ca și mine, sunt foarte multi turiști ce descoperă și ei frumusețea Londrei. Multe mașini circulă produc blocaje în trafic. Dar cine te oprește să nu explorezi mai departe? În nici un caz aglomerația (sau eu)!

Colegiul "Richard Wurmbrand", Iasi

Muzeele din Londra sunt nemaipomenite. Lucruri de preț, făcute din aur adevărat, argint și alte metale valoroase; găsești pergamente foarte vechi, structuri de oase ale unor animale dispărute, animale împăiate etc.

Să vă mai spun că magazinele și hainele din Anglia sunt cele mai bune pe care le-am vazut până acum! Hainele nu sunt atât de scumpe (nu toate!), sunt de firma și rezistente. Vânzătoarele nu comentează când le ceri ajutorul ci îți răspund cu un zîmbet. Majoritatea sunt tinere, dar asta nu le împiedică să fie bune profesioniste.

Seara, lumea devine romantică. Cuplurile merg la restaurante, se plimbă prin parcuri și admiră frumoasele și multele becuțe și felinare de pe străzi, de pe vaporășele ce trec pe sub podurile Tamisei, luminile ce strălucesc puternic pe marginea străzilor pustii la acea oră. Mulțimea de flori ale Londrei ajută luminile să învieze atmosfera tainică și somnoroasă de seară. Oriunde ai fi în acest oraș, TOTUL este minunat!

Dacă treceți vreodată pe acolo, sper mult să vă placă și sper, de asemenea, să vă bucurați de minunățiile și bogatele daruri oferite de această țară. Nu uitați! Avem o viață întreagă înainte să descoperim în continuare lumea!

Piruetele unui gând călător

Tony Romano

E o dimineață ploioasă, friguroasă. Nimic nu m-ar încânta mai mult decât o cană cu cacao. Gândul îmi zboară la ceva frumos... hmm... poate un cal cu părul întors, sau poate o călătorie într-o țară mult îndrăgită. Dar, obrații îmi sunt roșii, genunchii înghețați, iar pleoapele sunt pe nicăieri, unde nu știi să le cauți. Totul începe cu un vis.

Munții erau întinși peste un luminiș, marea te striga și îți făcea mereu cu mâna. Totul te fascina. Florile râdeau în timp ce dansau și, când te aplecai te simțeai ca într-un rai. Păsările te acopereau cu aripi de lumină și veselie în clipa în care le cântai. Această țară se numea Țara Veseliei... La noi, atâta bucurie e de neimaginat, de necunoscut. Acest cuvânt, Veselia, e parcă ascuns, ferit de lume și în altă țară dus. Acea călătorie a avut un tâlc nepătruns.

Cel mai frumos lucru pe care l-am vazut a fost o cascadă. Apa curgea, adierea ei te răcorea, și când schițai un zambet, un cuvânt frumos se năștea (deși, în clipa următoare îl vedeai cum se pierdea în zare). Curând va avea un stăpan care îl va rosti și îl va îndrăgi.

Acum, pășesc pe cărarea care duce spre casă. Mi-e dor de o astfel țară, pentru că toate acestea nu exista la mine acasă.

Călătorie imaginară în jurul lumii

Raluca Oniță

Nici în cele mai îndrăznețe visuri și gânduri ale copilăriei mele nu mi-am închipuit că voi putea face o călătorie în jurul lumii.

Dar, într-o zi, pe când stăteam afară pe terasă, am început să mă plimb cu gândul prin diferite țări, imaginându-mi-le așa cum le știu eu din cultura mea generală.

Am început cu țările din Europa. Pentru început, imaginația mi-a zburat la

orașul parfumurilor, Paris. De acolo mi-am ales toate esențele și miresele pe care le-am vrut. Apoi, am fost în vizită în Italia unde am văzut mărețul Colosseum din Roma și m-am plimbat în încântătorul oraș Venezia. Bineînțeles că nu am putut pleca de acolo fără să gust delicioasa pizza, caracteristică Italiei. Mai apoi, am zburat până în Spania, unde am învățat un dans tradițional extraordinar. Nu am putut să plec din Europa, până nu am fost în Grecia, o țară numită și Țara Olimpiadei. Ajunsă pe acele meleaguri am vizitat insule și orașe care mi-au plăcut la nebunie.

Puțin mai târziu, m-am hotărât să zbor până în continentul cald, Asia. Soarele arzător mă topea. Frumusețea pădurilor tropicale și oamenii foarte prietenoși m-au făcut să vreau să trăiesc pe acel continent. Dar nu după mult timp, mi-am schimbat părerea, deoarece a început o ploaie torențială și m-a udat din cap până în picioare.

Câteva clipe mai apoi, gândurile m-au dus pe plaja Mării Mediterane, unde soarele era atât de arzător, încât a atras foarte mulți turiști pe plajă. Dar nu m-am lăsat prizonieră razelor strălucitoare și m-am gândit să merg în locul unde vroiam cel mai mult să ajung, și anume la Polul Nord. Nu știam nimic despre Pol, în afară de faptul că este de gheață și că jumătate de an este zi, iar jumătate este noapte. Spre marea mea dezamăgire, când am ajuns eu acolo, era noapte. Începusem să obolesc, așa ca m-am hotărât să mă întorc în România.

Pe unde vă plimbă imaginația când aveți un moment de relaxare?

